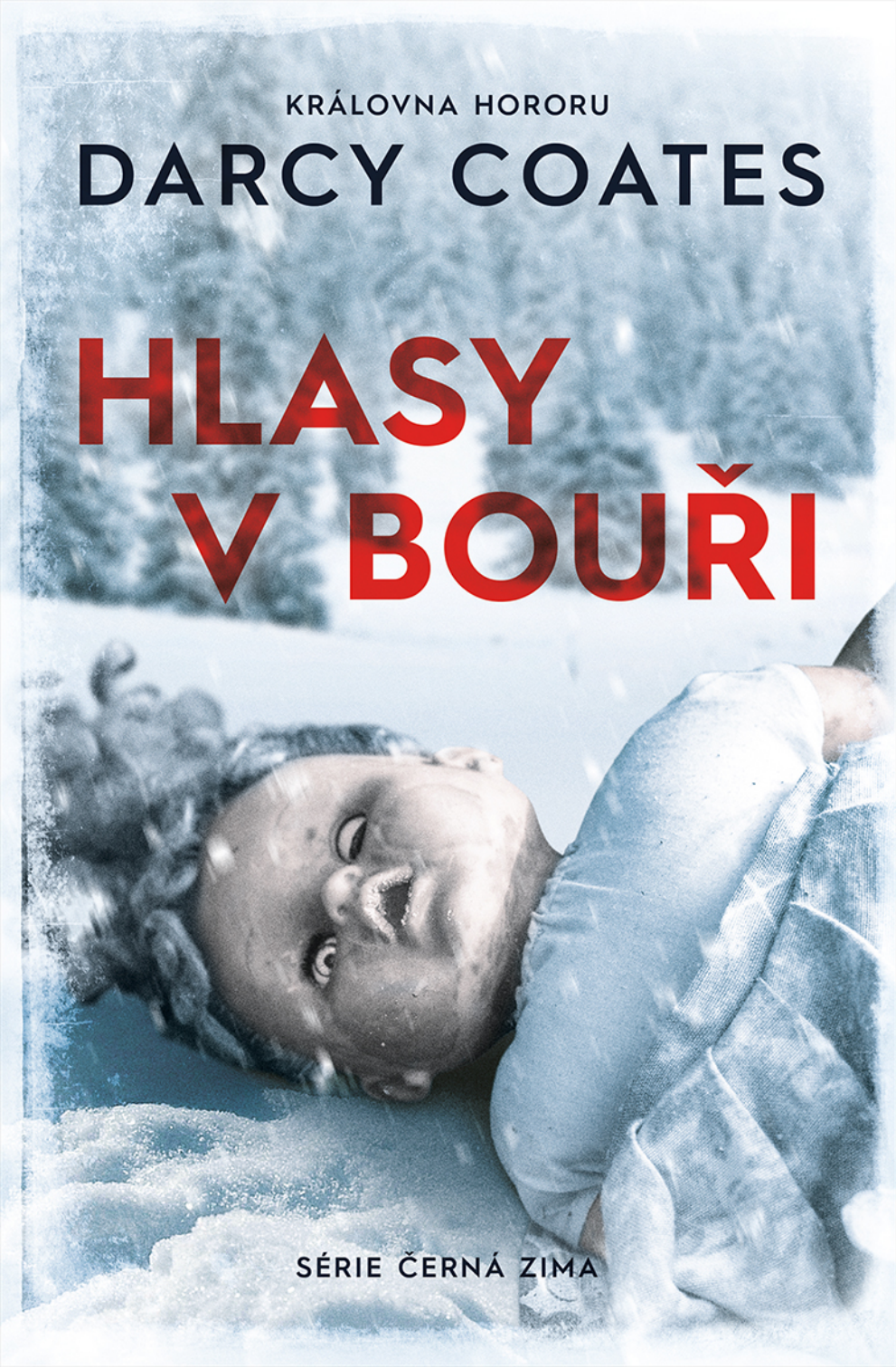
KRÁLOVNA HORORU

DARCY COATES

HLASY V BOUŘI

SÉRIE ČERNÁ ZIMA

HLASY V BOUŘI

VOICES IN THE SNOW
Copyright © Darcy Coates 2020
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Petr Kovács, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o. 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1647-0 (pdf)

HLASY V BOUŘI

Darcy Coates

FOBOS

Kapitola 1

„Všechno bude v pořádku.“ Clare se naklonila dopředu a přitiskla se k volantu ve snaze prohlédnout přívaly sněhu, které jí zasypávaly přední sklo. „Nedělej si se mnou starosti.“

Telefon, spočívající v držáku nápojů mezi sedadly, zapraskal a statickou elektřinou k ní pronikly nepatrné útržky Bethanina hlasu. Ne natolik zřetelné, aby Clare porozuměla jednotlivým slovům, ale dost na to, aby věděla, že není sama.

„Beth? Slyšíš mě? Je to v pořádku.“

Stěrače vydávaly rytmický zvuk a usilovně se snažily udržet přední sklo vozu čisté. Běžely na nejvyšší rychlost, ale ani to nestačilo.

Takovou vánici ještě nezažila. Zuřila všude kolem, bez ustání. Vichr srážel sníh pod ostrým úhlem, a i když měla auto s pohonem na všechna čtyři kola a zimní pneumatiky, stěží si razilo cestu přibývajícími závějemi.

Předpověď počasí ovšem žádnou bouři nehlásila. Když začalo sněžit, Clare byla už hezkých pár kilometrů od domova. Zastavovat nemělo smysl a vracet se by bylo příliš nebezpečné. Jediná možnost byla pokračovat stále vpřed.

„Mar – u – bezp –“

„Beth, sotva tě slyším.“

„Marnie – bezpečí –“

I přes praskání statické elektřiny slyšela paniku, která zachvátila její starší sestru. Ještě pevněji sevřela volant a přidala plyn. „Už jsem skoro u ní. Za chvíli tam budu."

Plán byl jasný: vyzvednout Marnie a odvézt ji k sestře. Bethanin dům byl hotový bunkr. Tam budou v bezpečí, i kdyby se na ně zřítila obloha.

Když se na sociálních sítích objevily první zmatené a nesouvislé informace, Clare prakticky ještě spala. Stála v kuchyni a čekala, až jí v překapávači dokape káva. V televizi právě vysílali mimořádné zprávy, ale Clare se na ni v neděli nedívala. Nebýt Beth, zůstala by v blahé nevědomosti. Schoulená na pohovce s dobrou knihou by se oddávala slastnému pocitu, že neděle tu bude už navždy a pondělí nikdy nepřijde.

Bethany ale zprávy sledovala. Viděla všechny ty nejasné, roztřesené záběry pořízené jen kousek od Londýna a okamžitě začala shánět jejich nevelkou rodinu dohromady. „Spolu budeme víc v bezpečí," naléhala. „Budeme na sebe dávat pozor."

Do rodiny patřila i teta Marnie. Žila na malé farmě asi hodinu jízdy od Clařina domu a jediný dopravní prostředek, který tam měla k dispozici, byl traktor. Clare a Beth ji pravidelně navštěvovaly, kontrolovaly, zda je v pořádku, a přivážely jí nákupy. Marnie byla jejich poslední blízká příbuzná a Clare by ji teď, když se svět kolem chystal zhroutit, nikdy nenechala samotnou.

„Stav – zastav – zastav!" Praskání v telefonu na chvíli ustalo a Bethanin hlas byl rázem jasný a srozumitelný. Zdálo se, že pláče. „Zastav! Prosím!"

„Beth?" Clare se neodvažovala odtrhnout pohled od silnice před sebou. Ještě chvíli a bude v lese. Stromy jistě pohltí největší nápor sněhu a poskytnou jí úlevu. Do té doby se musí soustředit pouze na to, jak se udržet na cestě.

„Je to moc nebezpeč – né – vrať se –“

„Jedu vyzvednout tetu Marnie.“ Clare na okamžik sklouzla pohledem ze silnice a podívala se na hodiny na palubní desce. „Do dvanácti bych tam měla být, pokud nezavřou žádné silnice. Pak si zavoláme a domluvíme se, co dál.“

Než vyrazila, naskládala do auta zásoby, které se mohly hodit: konzervy, velké kanystry s vodou, náhradní oblečení. Pokud by došlo na nejhorší, mohla zůstat pár dní u Marnie, než přestane sněžit a odmetou cesty. Marnie sice žádný bunkr neměla, ale Clare si přesto namlouvala, že budou v bezpečí – navzdory všemu, co říkali ve zprávách.

Vánice zjevně nabývala na síle. Stěží viděla na tři metry před sebe. V příkopech u silnice a na úpatí okolních svahů se hromadily mohutné závěje, ale zběsilý vítr bránil tomu, aby se sníh usazoval i na vozovce a vytvořil na ní hlubokou vrstvu. Auto si i tak jen s obtížemi razilo cestu vpřed. Clare ho přinutila k malinko většímu výkonu. Les stále ještě neviděla, ale věděla, že už není daleko. Jakmile do něj vjede, šlápne na plyn.

Ze sněhového mračna před kapotou se vynořil temný obrys. Byl velký a dlouhý a choulil se při levé krajnici. Clare mžourala do tmy a pokoušela se rozpoznat, co to vlastně vidí. Teprve v posledním okamžiku, když už téměř projížděla kolem, jí došlo, že se dívá na dva vozy zaparkované v těsném závěsu za sebou. Oba měly otevřené dveře.

„Nebezpečné –“ Praskání v telefonu opět zesílilo. „Nejez – dá – nebezpečné!“

Clare zpomalila a vyklonila se přes sedadlo spolujezdce, aby se otevřenými dveřmi odstavených vozů podívala dovnitř. Sedadla již pokrývala vrstva sněhu. Světla ve vozech svítila a vrhala kolem měkký třpyt. V prvním voze zahlédla na zadním sedadle poházené hračky. Nad oknem visela plyšová stonožka, nohy pokryté bílým sněhem.

Clare svraštila čelo. Kolem nebylo nic než holá pole a osamělé shluky stromů. Majitelé aut nemohli v téhle vánici dojít daleko. Doufala, že jim někdo zastavil.

Co když ale své vozy neopustili dobrovolně? Žaludek jí sevřel podivný, nepříjemný pocit. Dveře zely dokořán, klíče byly stále v zapalování.

Sešlápla plyn a zrychlila. Srdce jí nyní bušilo stejnou rychlostí, jakou se za okny míhaly stěrače.

Opuštěné vozy upoutaly veškerou její pozornost, a tak si ani nevšimla, že praskání telefonu ustalo. Aniž spustila oči ze silnice, nahmatala ho a dala si ho před sebe, aby viděla na displej i na cestu.

Hovor se přerušil. Clare vytočila číslo znovu, ale telefon sveřepě mlčel, jako by odmítal navázat spojení.

„No tak," šeptala si sama pro sebe. Ještě víc sešlápla plyn, ačkoliv věděla, že tím pokouší osud. V téhle oblasti býval i za normálních okolností slabý signál a bouře ho nejspíš ještě zhoršila. Věděla, že pokud se jí nepodaří navázat spojení, Beth zpanikaří.

Zkusila to znovu. A znovu. Telefon ani nezazvonil. Tiše zaklela a zastrčila ho do držáku na kelímky, aby se mohla plně věnovat řízení. Jestliže se jí podaří dostat k Marnie, všechno ostatní už nějak zvládnou. Najdou způsob, jak se s Beth spojit a uklidnit ji. A kdyby došlo na nejhorší, můžou se s Marnie schovat na farmě, než dorazí pomoc.

Kolem auta se mihl malý, temný stín. Reflexivně cukla volantem a málem strhla auto do smyku. Na poslední chvíli se jí podařilo ho srovnat. Přitiskla si ruku na srdce, které se jí zběsile rozbušilo, a druhou rukou křečovitě svírala volant.

Co to bylo? Liška?

Na lišku to bylo moc velké, takže spíš vlk, ale tady přece žádní vlci nežili. Každopádně se málem vybourala, ať už to bylo cokoli. Potřebovala se lépe soustředit a nenechat mozek,

aby si jen tak naprázdno přemítal, i kdyby se mu chtělo sebevíc. Jejich rodina držela vždy pevně pohromadě. Najdou způsob, jak v této tradici pokračovat i nyní.

Z bouře se vyloupl temný stín a Clare vydechla úlevou, když pochopila, že se konečně dočkala. Les. Bezpečí. Ochrana před dalšími nápory sněhu. Potlačila nutkání přišlápnout pedál až k podlaze a nechala vůz, aby v klidu dorazil do úkrytu mohutných borovic.

Banksyjský les byl místní kuriozita. Povídalo se, že jej původně vysázeli jako borovou plantáž, a její úhledné řady byly při pohledu ze správného úhlu dobře patrné dokonce i dnes, o dvě století později. Nikdo totiž nepřišel, aby dospělé stromy pokácel, a tak si dál rostly a umíraly, jak si přály, nahrazovány novými borovicemi i dalšími stromy, které pod jejich korunami z napadaných či náhodně zanesených semen vzešly.

Les byl stejnou měrou zanedbaný jako tajuplný. Zaujímal plochu téměř čtyřiceti čtverečních kilometrů, které rozdělovaly okolní krajinu. Nejstarší stromy byly obrovské. V prasklinách jejich svraštělé kůry se usadil lišejník. Tlusté větve se nakláněly věkem a pod nimi se vršily závěje jehličí téměř stejně vysoké jako napadaný sníh.

Clare stále slyšela kvílení a burácení bouře, ale jakmile vjela do lesa, připadala si, jako by se ocitla v jiném světě. Sníh sice propadal korunami, ale stromy zachytily vítr a sněhové vločky se jen mírumilovně snášely dolů. Pod stromy bylo nejspíš o pár stupňů tepleji a topení v autě bylo rázem účinnější. Clare už nemusela mžourat do bílé stěny. Najednou viděla daleko před sebe, i když si připadala, jako by zírala kamsi do tunelu. V lese byla tma, takže si i nadále nechala dálková světla, ale vypnula stěrače, a když jejich rytmické cvakání konečně ustalo, vydechla úlevou.

Údržbu silnice měla na starosti vláda. Byla to obyčejná dvouproudová silnice spojující Winthrop, který byl pouhý

kousek od jejího domku, se Západním Aberdeenem, kde žila Bethany. Jízda přes les zabere dvacet minut, a jakmile vyjede ven, narazí na vedlejší silnici, která ji dovede k Marniinu domu.

To zvládneš. Cesta před ní byla čistá a průjezdná a Clare přidala plyn. *Pokud bouře ustane dřív, než se cesty ucpou, a když je nezablokují nehody, tak to zvládneš.*

Sáhla po telefonu, aby ještě jednou zkusila Bethino číslo, ale než se stačila přístroje dotknout, podivný zvuk ji přinutil zvednout hlavu.

Kapitola 2

Clare se pokusila pohnout. Připadala si těžká a pomalá, jako by jí na všechny údy přivázali závaží. V hlavě jí bušilo a v pravé ruce pulzovala ostrá bolest.

Ztěžka otevřela oči a zamrkala do světla. Nebylo nijak jasné. Celá místnost spíš tonula v hlubokém stínu, ale i slabá, měkká záře stačila, aby jí hlavou projela bodavá bolest.

Kde to jsem? Přímo nad sebou měla jednoduchý bílý strop. Přišlo jí, že je strašně vysoko, ještě výš, než měla doma střechu. Přinutila se otočit krkem, aby viděla i do strany.

Vpravo byly velké, tmavě hnědé dřevěné dveře a podivná tapeta. Marnie měla také tapety, ale veselé, s motivy ovoce. Marnie však byla zároveň jediný člověk, kterého Clare znala a který je ještě používal. Šedý vzor tapet rozhodně nepřipomínal Marniiny hřejivé, bílo-žluté tapety. Přehnaně zdobné a květinové motivy na tmavě modrém pozadí působily až dekadentně. Vzory se vrstvily jeden přes druhý, vzájemně se proplétaly, pokoušely se vás zmást.

Roztáhla prsty, aby nahmatala povrch pod sebou. Byl měkký. *Postel*. Nažehlené prostěradlo bylo rozhodně jemnější a hebčí než to, co měla na posteli doma.

Každý pohyb ji namáhal, ale podařilo se jí otočit hlavu na druhou stranu. Konečně objevila zdroj světla. Na tmavém,

bohatě vyřezávaném nočním stolku stála dvojice svící. Jejich měkký a teplý svit kontrastoval s ostrým bílým světlem, které pronikalo řídkými záclonami na oknech.

Zamrkala a přimhouřila oči. Byla si jistá, že mezerou mezi závěsy vidí, jak do oken s olověnými mřížkami bije sníh. Bouře tedy ještě neskončila. Netušila, jak dlouho o sobě nevěděla, ale rozhodně nebyla nikde poblíž svého vozu. Nebo kdekoli jinde, kde by to poznávala.

Poslední věc, kterou si pamatovala, byla, že jela v autě. *Jela kam? K Marnie? To ale nebyla normální návštěva… nebo snad ano?*

Vybavila si pocit stresu. To také nebylo normální. Marnie přece milovala. Vzpomněla si, jak si razila cestu bouří. I to jí přišlo divné. Je přece tak opatrná. Proč by za takových podmínek vůbec vyjížděla? Nebezpečí, že v bouři uvízne, bylo až moc velké. A co ten telefon? V paměti jí vytanul další střípek. *Nevolala mi Marnie? Tak proto jsem za ní tak narychlo vyrazila?*

Pokoušela se pochopit, kde vlastně je. Stěnu lemovala tři vysoká, úzká okna. Záclony propouštěly dlouhé pruhy studeného bílého světla, které přeběhlo po parketách a šplhalo na protější stěnu s mohutným krbem. V něm praskala hořící polena. Celá místnost byla obrovská. Veškerý nábytek byl ze dřeva a působil nesmírně majestátně. Pozlacené lišty. Bohatě vyřezávané zdobení. Složité vzory.

Zaznamenala pohyb a srdce se jí prudce rozbušilo. V hlavě jí ostře pulzovala bolest, která ji přinutila přivřít oči. U nejbližšího okna stál muž. V tmavém oblečení téměř splýval se závěsy. Byl k ní obrácený zády a upřeně přes sklo sledoval, jak venku sněží. Příliš z něj neviděla. Byl ale vysoký, měl na sobě bundu a ruce držel sepnuté za zády.

Clare zůstala bez pohnutí ležet, dýchala co nejtišeji, aby na sebe neupozornila. Tenhle dům neznala a neznala ani

muže u okna. Hlavou jí problesklo slovo *únos* a bylo těžké se z něho nerozklepat.

Rychle, Clare. Soustřeď se. Přemýšlej.

Zahýbala prsty u nohou. Dokonce i takto malé úsilí ji zcela vyčerpalo, ale alespoň zjistila, že jí prsty slouží. Aniž pohnula hlavou, podívala se dolů na své paže, položené na přikrývce. Pravou ruku, tu, která ji tak bolela, měla od ramene až k prstům v obvazech. Pokusila se ji protáhnout, ale bolest zesílila.

Cítila, že další obvazy má kolem krku, na břiše, na noze, ale žádné z míst ji nebolelo tolik jako ruka.

Obvazy jsou příznivý znamení. Neošetřuješ přece lidi, který se chystáš zabít… leda bys byl sadista a nechtěl bys, aby ti oběť umřela moc rychle.

Sevřelo se jí hrdlo a Clare se musela snažit, aby znovu zpomalila a zklidnila dech. Pomalu a opatrně zastrčila levou ruku pod přikrývku. Ohmatala si obvazy na břiše. Zdálo se, že si na nich dali záležet. Byla jen ve spodním prádle, zbytek oblečení jí svlékli.

Muž přešlápl z nohy na nohu. Lehce se přitom zakýval. Ještě stále mu neviděla do tváře, ale jistě měřil hodně přes sto osmdesát a jeho široká ramena naznačovala svalnatou postavu.

K čertu. Clare pohlédla ke dveřím. Nebyly daleko, ale jejich stáří a velikost dávaly tušit, že se neotevřou úplně potichu. *Možná kdybych měla zbraň…*

Rozhlížela se kolem ve snaze najít cokoli, co by mohla použít na svoji obranu. Lampy přišroubované ke zdi by jistě posloužily jako dobrý obušek, ale pouze v případě, že by je dokázala vytrhnout. Tím si nebyla jistá. Křesla a malý stolek u krbu budou příliš těžké, ty ani nezvedne. Hned vedle krbu však byla hromada suchých polen a o ni se opírala souprava krbového nářadí včetně pohrabáče. Bylo to ale na opačném

konci pokoje, příliš daleko na to, aby se k pohrabáči přiblížila nepozorovaně. Přesto to byla nejbližší věc, která jí mohla posloužit alespoň jako náznak obrany.

Co nejpomaleji a nejtišeji se posouvala k okraji postele a v duchu nadávala, jak pod ní šustí prostěradlo. Vítr dorážející na stěny domu však tiše, ale vytrvale kvílel a zdálo se, že muž nic zevnitř neslyší. Podařilo se jí spustit nohy z postele a nejistě se posadila. Okamžitě se jí zamotala hlava a bolestivé pulzování v ní zesílilo. Počkala. Bolest po chvíli polevila.

Neznámý muž se znovu pohnul, naklonil hlavu a zadíval se na něco venku. Clare ztuhla, aby se ujistila, že se nechystá podívat na ni, a potom upřela pozornost k pohrabáči u krbu. Mohla by se pokusit k němu po špičkách pomalu přesunout, ale když poběží, muž bude mít menší šanci ji zastavit. V duchu si představila, co musí udělat: přeběhnout přes celý pokoj, zdravou rukou popadnout pohrabáč, otočit se k muži a být připravená ho udeřit, kdyby na ni chtěl zaútočit.

V ústech měla sucho. Třásly se jí nohy. Ještě poslední vteřina, aby v sobě probudila kuráž vyskočit a běžet.

Stihla pouze jeden krok, než se jí podlomila kolena a ona se zhroutila na zem. Zalapala po dechu a pokusila se spolknout výkřik způsobený bolestí v pravé ruce a na břiše. Znovu se plnou silou přihlásila migréna. Zatmělo se jí před očima. Nemohla se pohnout. Jen stěží se dokázala nadechnout.

Vedle se objevilo něco velkého. Neznámý muž na ni mluvil, ale měla pocit, že má v uších vatu, protože mu nerozuměla ani slovo. Tiskla si svou zdravou ruku k té zraněné a prosila, ať ta bolest konečně ustane. Zoufale se snažila nepozvracet.

Jedna ruka ji vzala kolem ramen, druhá jí vklouzla pod kolena. Muž ji zvedl z podlahy a svět se s ní zhoupl. Bolest v hlavě zesílila, Clare pevně sevřela rty a snažila se ji zadržet uvnitř. Pak ji položil na něco měkkého – nejspíš na postel – a zase zmizel.

Bolest začala zvolna ustupovat, jako když se vlna vrací zpátky do oceánu. Otevřela oči. Bílý strop se ještě stále kymácel. Slyšela svůj ostrý, přerývaný dech, ale každý další nádech byl klidnější než ten předchozí.

Na čele ji zastudil mokrý hadr. Bylo to příjemné. Dovolila očím, aby se zase zavřely. Neznámý něco říkal, ale stále mu nerozuměla. Cítila, jak přes ni opět přetahuje deku.

Pokusila se říct, ať ji nechá být, ale vypravila ze sebe jen drmolivý, neartikulovaný zvuk. Rukou jí zatlačil na rameno a lehce je stiskl. Pak se opět vzdálil.

Kapitola 3

Škvírami kdesi hlouběji v útrobách domu kvílel vítr. Když se Clare znovu probrala k vědomí, dolehl k ní zvuk připomínající rozladěnou flétnu, která se pokouší zahrát skladbu bez jakékoli melodie. Jako by se jí někdo vysmíval.

Pokusila se přetočit na bok a rázem ucítila bodání stovek jehel. Vrátila se zpátky na záda a otevřela oči.

Místnost byla stále tatáž. Smetanově bílý strop. Tmavé dřevěné dveře. Vysoká mřížkovaná okna s roztaženými závěsy a řídkými záclonami, které tlumily pronikající světlo. Muž ale nestál u okna. Seděl vedle její postele.

Clare sebou cukla. Muž se zakláněl do opěradla, nohu přehozenou přes nohu, a v dlouhých prstech svíral hrnek.

„Tohle už nezkoušejte. Jenom si ublížíte."

Konečně mu viděla do obličeje. Byl o něco starší než ona – plus minus pětadvacet. Husté černé vlasy měl delší, než by odpovídalo poslední módě. Hluboko posazené tmavé oči s nízkým obočím. Sundal si bundu a místo ní měl pletenou zelenou vestu.

Clare si přitáhla přikrývku blíž k bradě. Hlavou jí vířila stovka otázek. *Kdo jste? Co tady dělám?* Všechny je ale spolkla. Netušila, co se děje a jaké nebezpečí jí může hrozit. Jediné,

co věděla jistě, bylo, že tohle zcela stoprocentně není normální situace.

Muž si odložil hrnek na noční stolek a vzal z něj sklenici s vodou. „Napijte se. To vám pomůže."

Clare se nechtělo vytahovat ruku z bezpečí pod přikrývkou, natož ji přesouvat blíž k neznámému muži, ale měla přímo zoufalou žízeň. V ústech i krku měla sucho, až to bolelo. Voda ve sklenici se lákavě třpytila a v daném okamžiku jí připadala jako ta nejnádhernější věc na planetě.

Opatrně vytáhla ruku zpod přikrývky a natáhla ji pro sklenici. Nepřestávala se přitom soustředit na výraz mužova obličeje. Působil nezúčastněným dojmem, jako by se vůbec nic nedělo. Ani se nesnažil pohnout. Uchopila sklenici a rychle ruku zase stáhla, až přitom vystříklo několik kapek. Přiložila si sklenici ke rtům a pokusila se k ní přičichnout. Muži její počínání neuniklo, lehce svraštil obočí, ale zdržel se poznámky.

Podařilo se jí vyloudit na tváři chabý úsměv a pokusila se usrknout. Chuť jí připadala v pořádku, a tak do sebe obrátila i zbytek sklenice. Její tělo rázem pookřálo a ihned chtělo víc.

Muž k ní natáhl ruku a Clare mu sklenici odevzdala. Položil ji zpátky na stolek, sebral svůj hrnek a znovu se pohodlně opřel do opěradla židle. Očividně neměl v úmyslu začínat hovor.

Clare to mlčení již nevydržela. Přejela si jazykem rty. „Kdo jste?"

„Takže mluvit umíte." Po rtech mu přeběhl téměř nezna-telný úsměv, ale rychle zase zmizel. „Jmenuji se Dorran."

Takové jméno ještě nikdy neslyšela. Nyní si, v souvislosti s tak okázale zařízenou obrovskou místností, připadala, jako by se ocitla mimo realitu, jako by se nějakou branou dostala do jiného – fantasy – světa, odkud nedokáže najít cestu zpět. „Kde to jsem?"

„V našem rodinném sídle. Ve Winterbourne Hall."

Nakrčila obličej. „Kde?"

„V Banksyjském lese."

Pokusila se od něj trochu odtáhnout. „Tam ale žádné rezidence nejsou."

„Jedna přece." Usrkl si ze svého hrnku. „Pěkně schovaná, moc lidí o ní neví."

Clare se odvážila podívat za sebe. Za okny dál vířil sníh. V místnosti bylo díky ohni v krbu příjemné teplo, ale tam venku to vypadalo na třeskutou zimu. I kdyby se jí odsud podařilo utéct, pochybovala, že by se dostala nějak daleko.

„Jak..." polkla a pokusila se svou otázku přeformulovat. „Kdy..."

Naklonil hlavu na stranu a jeho hlas zněl velice měkce. „Měla jste autonehodu. Já jsem vás našel. Krvácela jste, a tak jsem vás vzal sem."

Zavřela oči. Vybavila si, jak vjíždí do lesa. *Co se ale stalo potom?* Snažila se vzpomenout si, ale i když měla pocit, že jí před očima víří útržky vzpomínek, zůstávaly i nadále rozmazané.

Dorran z ní nespouštěl oči a jeho pátravý pohled v ní probudil téměř stud. Povytáhla si deku o pár centimetrů výš. „Na žádnou nehodu si nevzpomínám."

„Traumatické zážitky někdy vymažou vzpomínky, které jim bezprostředně předcházely." Zabloudil pohledem k její paži. „Ztratila jste hodně krve. Ale nemáte nic zlomeného. V tomto ohledu můžete mluvit o štěstí."

Šťastná si rozhodně nepřipadala.

Dorran se zvedl z místa. Pohyboval se velmi pomalu, ale když přecházel kolem její postele, Clare sebou přesto trhla. „Snažil jsem se zavolat záchranku," vysvětloval a otevřel velkou dřevěnou skříň. „Ale bouře přerušila telefonní vedení a silnice jsou nesjízdné. Musíme tu vydržet, než se bouře utiší."

Clare se podívala k dvojitým dveřím. „Je tu kromě nás ještě někdo?“

„Jen my dva.“ Vrátil se k ní a přes židli, na níž před chvílí seděl, přehodil župan. „Je sice můj, ale je čistě vypraný. Zvládnete si ho obléct sama, nebo vám mám pomoct?“

„Ne,“ odpověděla rychle.

„V tom případě vám přinesu něco k jídlu. Prospala jste dva dny. Musíte mít hlad, i když ho možná zatím necítíte.“

Clare se dívala, jak míří ke dveřím a vychází ven. Jeho pohyby působily opatrným, precizním dojmem, jako by si každý z nich pečlivě promyslel ještě předtím, než ho udělá. Jakmile se za ním s tichým cvaknutím zavřely dveře, zadržela dech a naslouchala. Kroky venku postupně odezněly. Zdálo se ale, že míří někam daleko. *To je to tady tak velké?*

S přikrývkou přitaženou stále až ke krku se natáhla pro župan. Byl tlustý a na její postavu příliš velký. Co nejrychleji se do něj nasoukala. Přitom si notně podráždila zraněnou ruku. Pevně zavřela oči, sykla a čekala, až nápor bolesti přejde.

Říkal, že jsem bourala. Je to vůbec možný? Přes Banksyjský les jsem jela už nejmíň stokrát. Znám tu silnici jako svý boty.

Opatrně spustila nohy přes okraj postele. Na podlaze byl koberec, ale i přesto zábla, až se jí prsty na nohou zkroutily chladem. *Nikdy jsem si ani náznakem nevšimla, že by se někde v lese ukrýval dům. Kolem lesa ano. Statky a stodoly. Ale uvnitř? Lže. Jiná možnost není.*

Pokusila se postavit. Nohy jí opět pohrozily, že se pod ní podlomí, a Clare se chytila čela postele, aby se znovu nezhroutila. Její tělo jako by zapomnělo chodit. Musela své nohy postupně provádět celým procesem chůze včetně přenášení váhy a udržování rovnováhy, ale stejně se hned při prvním kroku zapotácela.

Na odkládacím stole u nejbližší stěny ležela podivná výstavka. Když procházela kolem, poznala svoji složenou košili.

Vzala si ji, ale jakmile ji rozložila, všimla si na modré látce temných skvrn. Dotkla se jich, byly suché.

Prohlédla si i zbývající předměty. Všechno to byly její věci: džíny, boty, náramek. Všechny potřísněné krví, dokonce i její šperk.

Znovu se pokusila vybavit si, co se stalo. Představila si svůj dům. Malý venkovský domek, který koupila opravdu výhodně a následně si ho opravila. Byla neděle ráno. Probudila se časně, udělala si kávu a chystala se zalézt pod deku a pár hodin si číst, jako to dělávala každou neděli. Nakoupila a uklidila už den předtím. Následující den měla být opět v knihkupectví v nedalekém městečku, kde pracovala jako prodavačka. Vybalovala by nové knihy a vracela ty nesprávně založené na jejich místo. Každý její den byl naplněný povinnostmi. S výjimkou neděle. Ta patřila odpočinku.

Všechno, co se odehrálo poté, co si uvařila kávu, však vězelo v mlze. Z ní se jí vysmívaly útržky vzpomínek a pocitů. Jela v autě, ale nedokázala si vzpomenout proč. Vjela do Banksyjského lesa. Pak už bylo jen prázdno.

Pomocí stěn a nábytku udržovala rovnováhu a podařilo se jí dojít až k oknu. Loudala se jako šnek. Každý krok vyžadoval nezměrné úsilí, a když konečně dorazila ke stěně a opřela se o parapet, nedokázala popadnout dech.

Odtáhla záclonu. Okno sahalo téměř ke stropu, ale nebylo širší než její ramena. Drobné skleněné panely rozdělovala olověná mřížka. Podívala se, jestli někde neuvidí kličku, kterou by okno mohla otevřít a prolézt jím ven. Zarážky však neumožňovaly, aby se okno otevřelo o víc než deset centimetrů. Pokud by chtěla oknem skutečně uniknout, musela by ho rozbít.

Naklonila se blíž ke sklu a zachvěla se zimou, která z okna pronikala. Pohlédla dolů a kontrolovala, jak daleko to má na zem. Zjistila, že je mnohem výš, než si myslela. Keře

vyčnívající ze závějí vypadaly, jako by byly na míle daleko. Muselo to být přinejmenším druhé patro.

Obrnila se proti zimě a přitiskla čelo ke sklu, aby viděla do strany podél budovy. Jedno křídlo se na konci stáčelo do oblouku. Dům byl obrovský – musel mít stovky pokojů.

Všechno je to strašně divný. Ještě nikdy jsem neviděla tak obří dům. Ani jsem o takovým neslyšela. Kde to jsem? Pálily ji oči a promnula si je rukama, aby zaplašila slzy.

Když se podívala přímo před sebe, v nekonečné bělobě rozpoznala miniaturní obrysy. Jeden vypadal jako chalupa. Další mohly být nějaká zeleň – stromy nebo keře, těžko říct. Až úplně vzadu, jako nějaká mohutná hradba, přetínal horizont temný pás. Byl sotva vidět, ale když přimhouřila oči a zaostřila, měla pocit, že by to mohly být špičky borovic.

Je to… je možný… že by to opravdu mohl být Banksyjský les?

Dveře cvakly a Clare se schovala do záclon. Dorran zůstal stát ve dveřích, držel v rukou podnos a ukázal na křesla a stolek u krbu. „Pojďte se ohřát."

Dívala se, jak za sebou její společník zavírá dveře. Pokusila se dodat svému hlasu sílu. „Můžete mi, prosím, vrátit můj telefon?"

„Žádný jsem u vás nenašel." Dorran položil tác na stolek. „Všechno, co jste měla u sebe, je na tom stole."

„V tom případě… mohla bych si půjčit váš?"

„Obávám se, že telefony stále nefungují."

Hledala v jeho tváři důkaz, že jí lže, ale nic takového z ní nedokázala vyčíst.

Pokrčil rameny. „Jak už jsem říkal. Zkoušel jsem vám zavolat záchranku. A zkouším to pořád. Telefony ale nefungují."

Nebyla připravená mu věřit. Kdyby se tak dostala k telefonu, stačilo by zavolat Beth –

Moment. Už si vzpomínám…

Byl to jen záblesk, ale měla pocit, že vidí sebe samu, jak sedí v autě, vymačkává číslo a zmáhá ji marnost, protože se nemůže dovolat.

Komu jsem volala? Marnie? Ne… Beth. Vzpomínám si, že jsem volala Beth. Sníh rušil signál a ten vypadl. Zkusila jsem jí volat znovu, protože kdybych nezavolala, měla by strach.

Beth měla strach. Měla strach, protože…

Vzpomínka odtančila dřív, než ji stačila pevně uchopit. Zůstalo jen nejasné vědomí naprosto stísňujícího pocitu, že slyšely něco hodně špatného. Bylo to jako z nějakého strašného snu. A možná to i sen byl. Děsivý sen, který se jí v domě tohoto neznámého muže zdál a nyní se jí pletl s realitou.

Dorran z ní nespouštěl oči, stál tiše a trpělivě u stolu, jako by čekal, co bude dál. Jeho upřený pohled byl až příliš intenzivní a bez ohledu na tlustý župan, který měla na sobě, si náhle připadala jako nahá. Nedokázala se přimět k tomu, aby mu pohlédla do očí. „Koupelna?“

Mlčky ukázal ke stěně u krbu. V hlubokém stínu se tam schovávaly téměř neviditelné dveře.

Odkulhala přes pokoj a snažila se držet záda co nejvíce vzpřímená a krok jistý, jak to jen šlo. Možná nebylo dobré mu ukazovat, že je tak zoufale slabá. Konečně byla u dveří a vklouzla dovnitř. Celou tu dobu na sobě téměř fyzicky cítila jeho oči.

Koupelna působila relativně moderním dojmem. Alespoň něco. Bílé kachličky i drahé porcelánové zařízení se třpytivě leskly. Dveře v protější stěně naznačovaly, že koupelna slouží i pro další ložnici. Doklopýtala k vaně a ztěžka se posadila na její okraj. Bolela ji hlava a bolelo ji i celé tělo. Navíc si připadala, jako by ji něco zlomilo i na duchu.

Rozvázala si župan a prohlížela si obvazy na břiše. Bílou tkaninou prosvítala narůžovělá barva. Se zatnutými zuby je začala rozmotávat. Když se poslední vrstva konečně odtrhla

od kůže, tělem jí projela nová vlna ostré bolesti. Zrychlil se jí dech, ale podařilo se jí nevykřiknout. Tiše si prohlížela svá zranění. Na břiše měla tři dlouhé řezné rány, které jí téměř souběžně protínaly levou stranu břicha. *Co je způsobilo? Mohou být od skla?*

Představila si, jak v okamžiku nárazu sedí za volantem. Rozbité přední sklo by zasáhlo obličej, ramena, paže, ale jen těžko břicho. To by přece chránil volant a airbag. Mnohem pravděpodobnější by byla modřina nebo nějaká tupá rána způsobená nárazem, ale nic takového neměla. Roztřesenými prsty si přiložila obvazy zpět.

Vsadím se, že nůž by něco takovýho zvládl.

Před očima jí vyskočila hrůzostrašná představa krádeží lidských orgánů a celá se roztřásla panickým strachem. *Ne, tohle nebude ono,* zapudila děsivou myšlenku. Na to byly rány příliš mělké. Přitáhla si župan opět k tělu a pevně si utáhla pásek.

Když se prve dívala z okna, viděla pouze jedním směrem, ale podle všeho to vypadalo, že nikde kolem nejsou žádné jiné domy s výjimkou chalupy, kterou zahlédla v dáli. Její okna však byla temná a prázdná.

Zvedla bradu a podívala se na svůj odraz v zrcadle. Vlasy měla rozcuchané a podivně slepené. Nahmatala jeden z chumlů a zjistila, že je ještě lepkavý zaschlou krví, ale ne tolik, jak si představovala. Dorran se jí nejspíš pokusil omýt rány.

Dala by cokoli, aby si mohla promluvit s Beth, i kdyby to mělo být jen pár slov. Beth byla víc než sestra – byla tou nejbližší osobou, kterou měla a která jí alespoň částečně nahradila mámu. Byla téměř o deset let starší než Clare, a když jim zemřeli rodiče, Bethany se jí ujala a starala se o ni. Pokud šlo o Clare, Bethany trpěla až chorobnou starostlivostí, ale kdykoli se Clare dostala do nějaké obtížné situace nebo před ní byla volba, s níž si nevěděla rady, Bethany představovala

vždy spolehlivý hlas rozumu, který ji nasměroval ke správnému rozhodnutí.

Kdyby tak měla telefon – jakýkoli telefon. Ten neznámý, Dorran, tvrdil, že telefony teď nefungují.

Můžu mu ale věřit?

Dveře, které ji nyní oddělovaly od cizího muže v pokoji, působily chatrně. Kdyby ji tu chtěl držet či uvěznit, prvním krokem by bylo zamezit jí v kontaktu s vnějším prostředím. Pokoušela se odhadnout, kam asi mohl její telefon schovat. Ale pokud jí ho opravdu vzal, už ho nejspíš nikdy neuvidí.

Podařilo se jí oživit poslední vzpomínku. Řídila a mluvila u toho s Beth. Telefon měla v držáku na hrnek. Tam si ho ukládala vždy.

Pokud hned potom havarovala, náraz jí nejspíš vyrazil telefon z ruky. Co když ho Dorran opravdu nenašel? Ještě pořád mohl být někde vzadu v autě nebo zapadlý pod sedadlem.

Kousala si kloub palce. Dorran tvrdil, že tady v pokoji leží už dva dny. Takže baterka bude již určitě vybitá a ona v autě stejně neměla kabel, aby ji mohla dobít.

Ale co když je tu ještě jedna možnost? Telefon nebyl jediná věc, která se v autě nyní schovávala. Pořád je tu malá černá krabička v kufru. Tu přece nemohl najít.

Přejela si rukou obvazy na břiše. Připadala si hrozně slabá, ale les nebyl nijak daleko, vždyť na něj bylo přes husté sněžení vidět. *Dokážu to. Jestli se mi podaří dostat ven, dokážu to.*

Obrátila pohled k druhým dveřím koupelny.

Kapitola 4

Jednala rychle. Pustila vodu v umyvadle. V kohoutku to zachrčelo a zachraptělo, ale nakonec z něj na dno umyvadla začala pleskavě dopadat ledová voda. Clare přešla koupelnu a otevřela druhé dveře. Jak předpokládala, nacházel se za nimi další pokoj. Ten její zdobila šedo-modrá tapeta, tento byl vymalován celý do ruda.

Tekoucí voda jí koupí několik minut, ale když tu bude příliš dlouho ticho, Dorran ji přijde zkontrolovat. Nemůže tedy plýtvat časem.

Problém byly její bosé nohy. Těch několik minut venku v zimě by snad přežila, i když na to nebyla vůbec oblečená, ale nedokázala si představit, že by jen tak bosá přeběhla přes sněhovou pláň a pak ještě přes les… Určitě ne, aniž by si pořezala a rozedrala chodidla.

Druhý pokoj byl téměř zrcadlovou kopií toho jejího. Župan zavěšený na háčku hlavních dveří napovídal, že je pokoj nejspíš používán. Nesvítilo se v něm a ona nechtěla ztrácet čas a riskovat, že by na sebe upozornila, pakliže by se pokoušela najít vypínač. Světlo z koupelny bylo dostatečně silné, aby jí posloužilo. Otevřela dveře skříně. Byla plná mužského oblečení, a přesně jak doufala, na dně skříně našla vyrovnanou řadu bot.

Usoudila, že budou nejspíš Dorranovy, takže jí zřejmě budou až obludně velké, ale to zvládne.

Vytáhla ze skříně ty nejteplejší – sahaly jí až po kolena – a zavázala si tkaničky tak pevně, jak to jen šlo. V hlavě jí nepřetržitě tikaly pomyslné hodiny. Prohledávala obsah skříně a nespouštěla přitom oči ze dveří na chodbu i do koupelny.

Její župan byl dostatečně tlustý, aby jí v něm bylo teplo uvnitř, ale venku to bude, jako by na sobě neměla vůbec nic. Stáhla z ramínka bundu a navlékla si ji přes župan. Pak se co nejtišeji přemístila v nových botách k hlavním dveřím a lehce je pootevřela.

Venku panoval klid. Chvíli naslouchala, jestli někde nezaslechne náznak pohybu, ale když se nic nedělo, otevřela dveře dokořán.

Chodba byla stejně okázalá jako pokoje. Tlustý koberec, obkládané stěny, každých pár kroků lampa. Žádná však nesvítila a světlo z koupelny tak daleko nesahalo. Všimla si jemného jasu, který pronikal pode dveřmi o kus dál – nejspíš z jejího pokoje. Přitáhla si bundu těsněji k tělu, zatnula prsty na nohou, aby jí boty lépe držely a nedupaly víc, než je nutné, a vydala se do přítmí chodby. Směr mohla pouze hádat.

Tma zvolna houstla, až nakonec téměř neviděla, a s každým dalším krokem ztrácela orientaci. Její nohy si postupně vzpomněly, jak se vlastně chodí, ale zato ji hodně rychle opouštěly síly. Než dorazila na schodiště na konci chodby, sotva popadala dech.

Clare se ještě naposledy ohlédla přes rameno. Temné přítmí stále nenarušoval žádný další pohyb. Natočila se ke schodům a pokusila se po nich sejít, aniž by si u toho zlámala vaz.

Byla už téměř slepá. Jediným náznakem světla byla bílá bledá zář stoupající ze spodní části schodiště. Podle ní se orientovala a zvolna sestupovala níž a níž. Rukou se přidržovala zábradlí, a když zrychlila, tlustý koberec tlumil její kroky.

Přízemí domu zalévalo světlo pronikající sněhem polepenými okny. Bylo tlumené i ostré zároveň a stačilo, aby ji z něj rozbolely oči. Zamrkala a prohlížela si prostor kolem sebe.

Starožitný nábytek, stejně dekadentní a nemoderní jako v jejím pokoji. Dveře do různých částí domu. Třpytivě naleštěná dlažba.

Někde tady musí být telefon.

Na vteřinu zaváhala a zvažovala, co bude, když promarní další drahocenný čas. Zmítala jí naděje i strach. Je k smrti unavená. Jestli tu telefon někde je, nemůže si dovolit ho nevyužít.

Přešla vstupní halu, pomalu se otáčela dokola a zkoumala každičký kus nábytku. Skříňky a knihovny byly zapuštěné do stěn. Boční stolky byly plné předmětů, které nedokázala ani pojmenovat, ale které nejspíš stály víc než její auto. Její pozornost upoutal záblesk bronzu kousek od schodiště. Rychle k němu zamířila. Na malém stolku spatřila starý, ještě vytáčecí telefon a hned vedle něj stál držák na tužky a hromádka prázdných kartiček z tvrdého papíru.

Zvedla sluchátko a vyčkávala na oznamovací tón. Žádného se ale nedočkala. Zkusila vytočit Bethanino číslo, otáčela číselníkem, jak to vídala ve filmech, ale vše bezúspěšně. Zoufale si uvědomila, že jí dochází čas, a zkusila tísňovou linku. Ani tentokrát telefon nezazvonil. Dorran jí možná nelhal… anebo telefon záměrně odpojil. Neměla jinou možnost než se vydat přes sněhovou pláň.

Hlavní vchod našla na protějším konci vstupní haly. Venkovní dveře byly stejně jako dveře jejího pokoje vysoké, temné, téměř hrozivé. Tentokrát už si nemohla dovolit váhat. Několika nejistými, klopýtavými kroky prošla vestibulem, vytáhla zástrčku a vzala za jeden z mohutných kruhů.

Dveře se plynule otevřely. Panty ani nevrzly, ale dveře byly těžké a obtížně se s nimi manipulovalo. Jakmile je otevřela,

uhodil ji do tváře mrazivý vzduch. Bolestivě ho vdechla do plic a pevně zavřela oči.

Ta zima byla strašná, bolavá, vysávala z ní dech a zlomila ji v pase. Netušila, kolik je venku stupňů, mrzlo však mnohem víc, než když vyjížděla z domu.

Teď už se ale nemůže vrátit. Překročila práh a zapotácela se, když jí v navátém sněhu podklouzly nohy. Tato strana domu byla krytá před větrem, takže závěj nafoukaná ke dveřím nebyla tak vysoká. Přesto tam bylo víc než třicet centimetrů sněhu.

Clare v sobě zmobilizovala poslední zbytky sil a nakročila do navátého sněhu. Vrávorala vpřed a bojovala s ledovou zimou, která jí ochromovala údy. Problémy by měla i s obyčejnou chůzí, ale razit si cestu sněhem bylo ještě tisíckrát horší.

Jenže tohle byla její nejlepší šance dostat se do bezpečí. Co to povídá? Její jediná šance. Přes padající sníh se soustředila na temnou linii na horizontu: hranici lesa. Napadlo ji, že jí možná Dorran alespoň v tomhle nelhal. Má před sebou Banksyjský les a není víc než deset minut daleko. Dojde až k němu a najde silnici a své auto. Její noční můra skončí.

Jakmile opustila zákryt domu, opřel se do ní vítr a ihned si našel cestu bundou i županem na holé tělo. Zatnula zuby, až ji zabolely, a i když jí boty sahaly po kolena, sníh se do nich přesto dostal a jí nyní mrzly nohy.

Terén pod nohama se začal svažovat. Usoudila, že je nejspíš na vrcholku venkovního schodiště. Když vstoupila do navátého sněhu, jeho měkká vrstva se pod ní propadla. Clare byla příliš unavená a neudržela se na nohou. Dopadla do sněhu a sykla bolestí. Rychle se přetočila a roztaženýma rukama se pokoušela zabránit dalšímu sesunu. Zůstala ležet na zádech a lapala po dechu. Tvář jí hořela pod bodavými nápory větru a zraněnou ruku měla jako v ohni.

Vstávej. Vstávej, ty hloupá!

Přetočila se na bok, popolezla a podařilo se jí postavit. Vrstva sněhu zde byla vyšší. O každý krok s ním sváděla těžký boj. Upírala pohled na linii lesa před sebou. Až bude v lese, půjde se jí lépe. Stromy ji, stejně jako předtím, když ještě seděla v autě, ochrání před nejhorším.

Přihlásila se jí další vzpomínka. Řídila. Konečně viděla alespoň kus dopředu. Světla. Ne přímo před ní, jako od protijedoucího auta, ale odněkud seshora. A hluk. Ale jaký? To už si vybavit nedokázala.

Cosi pod sněhem jí zachytilo nohu a Clare se ji pokusila vyprostit. Kráčela nyní mezi živými ploty. Nebyly téměř vidět, připomínaly spíš obří bílé kvádry po obou stranách stezky, ze kterých tu a tam prorážely zelené tečky. Nejspíš byla stále na přední přístupové cestě. To znamenalo, že je na ni jasně vidět ze všech oken na téhle straně domu. Mohla pouze doufat, že pokoj, v němž ji muž držel, je na opačné straně.

Sípavě se nadechla. Každý nádech pálil jako ďas a nutil ji ke křečovitému kašli. Nemohla si pomoci. Dusila se. Ať se snažila sebevíc, dechu se jí stále nedostávalo. Roztříslo se jí celé tělo. Mysl zvolna zahalovala tma. Ještě jeden krok, podlomila se jí kolena a ona se skácela do sněhu.

Vstávej! Musíš pokračovat! Opravdu to zkusila. Podařilo se jí zapřít jednou nohou, ale víc už se zvednout nedokázala.

Banksyjský les stál přímo před ní, mizel a zase se objevoval, jako by se ho bouře snažila schovat. Měla pocit, že vidí nějaké tmavé stíny pelášící při okraji lesa. Nejspíš divoká zvěř zaskočená nečekaně časnými přívaly sněhu.

Zima už ji celou prostoupila. Proudila jí v žilách a měnila jí srdce v olovo. Vzduch jí mrzl v ústech i v hrdle. Kašlavě se nadechla, ale každý nový nádech jen zvyšoval její utrpení. Snažila se udržet oči otevřené, ale nesnesitelně ji v nich bodalo, až je nakonec odevzdaně zavřela.

To nesmíš. Jestli ty oči zavřeš, už je nikdy neotevřeš.